

Sygn. akt III KK 439/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

Protokolant Katarzyna Gajewska

w sprawie **J. Ł.**

ukaranego z art.116 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 30 listopada 2021 r., w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich, na korzyść,

od wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 1 sierpnia 2020 r., sygn. akt II W (...),

**I. uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia J.Ł. od popełnienia
zarzucanych mu czynów;**

**II. obciąża Skarb Państwa kosztami sądowymi za
postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

J. Ł. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 17 kwietnia 2020 r. w G. na ul. M. wbrew obowiązкови nie przestrzegał nakazu odbycia kwarantanny, tj. popełnienie wykroczenia z art. 116 § 1 k.w;.

2. w dniu 18 kwietnia 2020 r. w G. na ul. M. wbrew obowiązкови nie przestrzegał nakazu odbycia kwarantanny, tj. popełnienie wykroczenia z art. 116 § 1 k.w.;
3. w dniu 19 kwietnia 2020 r. w G. na ul. M. wbrew obowiązкови nie przestrzegał nakazu odbycia kwarantanny, tj. popełnienie wykroczenia z art. 116 § 1 k.w.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 1 sierpnia 2020 r., sygn. akt II W (...), uznano obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 116 § 1 k.w. przy zastosowaniu art. 9 § 2 k.w. ukarano go karą grzywny wysokości 300 zł.

Wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 1 października 2020 r.

Kasację od tego orzeczenia wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich, który zarzucił rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa materialnego, tj. art. 116 § 1 k.w., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy czyn przypisany ukaranemu nie wyczerpywał znamion tego wykroczenia.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w G. i uniewinnienie J. Ł. od popełnienia przypisanych mu wykroczeń.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma Rzecznik Praw Obywatelskich, że w sprawie niniejszej doszło do rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa materialnego w postaci art. 116 § 1 k.w.

Przepis art. 116 § 1 k.w. stanowi, że „Kto, wiedząc o tym, że: 1. jest chory na gruźlicę, chorobę weneryczną lub inną chorobę zakaźną albo podejrzany o tę chorobę, 2. styka się z chorym na chorobę określoną w punkcie 1 lub podejrzany o to, że jest chory na gruźlicę lub inną chorobę zakaźną, 3. jest nosicielem zarazków choroby określonej w punkcie 1 lub podejrzany o nosicielstwo, nie przestrzega nakazów lub zakazów zawartych w przepisach o zapobieganiu tym

chorobom lub o ich zwalczaniu albo nie przestrzega wskazań lub zarządzeń leczniczych wydanych podstawie tych przepisów przez organy służby zdrowia podlega karze grzywny lub karze nagany”. Zachowanie opisane w tym przepisie polega na zaniechaniu w postaci niestosowania się do nakazów lub zakazów zawartych w przepisach dotyczących zwalczania chorób zakaźnych lub do wskazań czy zarządzeń leczniczych wydawanych na podstawie tych przepisów przez organy służby zdrowia. Jest to przestępstwo bezskutkowe polegające na narażeniu dobra prawnego na abstrakcyjne niebezpieczeństwo – bowiem do jego dokonania nie jest konieczne wystąpienie rzeczywistego stanu zagrożenia rozprzestrzeniania się choroby zakaźnej.

Użyte w tym przepisie określenia: „choroba zakaźna” czy „nosiciel” – zostały zawarte w ustawie z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2020 r., poz. 1845 t.j. – dalej: u.z.z.z.). Choroba zakaźna została zdefiniowana w art. 2 pkt 3 jako choroba wywołana przez biologiczny czynnik chorobotwórczy, a w art. 2 pkt 4 zdefiniowano chorobę szczególnie niebezpieczną i wysoce zakaźną – jako chorobę zakaźną łatwo rozprzestrzeniającą się, o wysokiej śmiertelności, powodującą szczególne zagrożenie dla zdrowia publicznego i wymagającą specjalnych metod zwalczania, w tym cholera, dżuma, ospa prawdziwa, wirusowe gorączki krwotoczne (wykaz chorób zakaźnych znajduje się w załączniku do ustawy – i nie figuruje tam COVID-19, także pod nazwą SARS-CoV-2).

Przepis art. 2 w pkt 17 u.z.z.z. definiuje „nosiciela choroby” jako osobę bez objawów choroby zakaźnej, w której organizmie bytują biologiczne czynniki chorobotwórcze, stanowiące potencjalne źródło zakażenia innych osób. „Podejrzany o nosicielstwo” jest, zgodnie z art. 2 pkt 20 ustawy - osoba, u której występują objawy kliniczne lub odchylenia od stanu prawidłowego w badaniach dodatkowych, mogące wskazywać na chorobę zakaźną.

Ta sama ustawa definiuje również pojęcie „kwarantanna”, użyte w art. 5 ust. 1 pkt 1(f) – stanowiąc w art. 2 pkt 12, że kwarantanna to odosobnienie osoby zdrowej, która była narażona na zakażenie, w celu zapobieżenia szerzeniu się chorób szczególnie niebezpiecznych i wysoce zakaźnych.

W przedmiotowej sprawie nie sporządzono uzasadnienia wyroku i w związku z tym nie można zapoznać się z motywami, które stały za uznaniem przez Sąd Rejonowy w G., że obwiniony wypełnił swoim zachowaniem znamiona przypisanych mu wykroczeń. Z opisu czynów i ujawnionych okoliczności wynika, że J. Ł. został ukarany za naruszenie nakazu odosobnienia w związku z objęciem go kwarantanną. Nie wiadomo natomiast, czy został ukarany jako nosiciel choroby zakaźnej, czy jako chory. Z danych zawartych w aktach sprawy, a właściwie jedynie z notatki urzędowej funkcjonariusza Policji wynika, że J.Ł.. został objęty kwarantanną (k. 1). Brak jest natomiast szczegółowych informacji od kiedy i do kiedy wskazana osoba była objęta kwarantanną, a także na podstawie jakich konkretnie przepisów.

Jak słusznie dostrzega Rzecznik Praw Obywatelskich wyjaśnienie tych okoliczności wymagałoby dokonywania nowych, niekorzystnych dla obwinionego ustaleń faktycznych.

Reasumując podnieść należy, że w sprawie niniejszej niewątpliwie doszło do wskazanego przez Rzecznika Praw Obywatelskich rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 116 § 1 k.w., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie - w sytuacji, gdy nie wiadomo w jakim charakterze, a także za co dokładnie został ukarany J. Ł..

Uwzględniając kasację Rzecznika Praw Obywatelskich wniesioną na korzyść ukaranego, Sąd Najwyższy na mocy art. 537 § 2 k.p.k. i art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w G. i uniewinnił J. Ł. od przypisanych mu czynów.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak na wstępie, obciążając Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.